

Innst. O. nr. 58

(2006-2007)

Innstilling til Odelstinget fra justiskomiteen

Ot.prp. nr. 23 (2006-2007)

Innstilling fra justiskomiteen om endringer i forbrukerkjøpsloven mv.

Til Odelstinget

1. PROPOSISJONENS HOVEDINNHOOLD

1.1 Sammendrag

I proposisjonen foreslår departementet for det første enkelte endringer i forbrukerkjøpsloven. Bakgrunnen for endringene er blant annet at Stortingets justiskomite ved behandlingen av Ot.prp. nr. 44 (2001-2002) Om lov om forbrukerkjøp (forbrukerkjøpsloven) ønsket utredet enkelte spørsmål.

Justiskomiteens flertall ba for det første regjeringen komme tilbake til Stortinget med forslag til en ny bestemmelse om garantier i forbrukerkjøpsloven. Departementet foreslår på bakgrunn av en høring om spørsmålet at en slik regel innføres.

Justiskomiteens flertall signaliserte videre at det så det som naturlig at også digitale ytelser bør kunne omfattes av forbrukerkjøpsloven uavhengig av leveransmåte mellom kjøperen og selgeren. I proposisjonen vurderes spørsmålet om forbrukervern for digitale ytelser, men det tilrås at det for tiden ikke gis denne typen regler.

Departementet tar i proposisjonen også opp spørsmålet om forholdet mellom reklamasjonsbestemmelsene i enkelte kontraktslover og foreldelseslovens regler. Departementet foreslår at det inntas en opplysende regel i de aktuelle kontraktslovene for at forbrukerne skal bli oppmerksomme på at krav kan tapes som følge av foreldelse uavhengig av den absolute reklamasjonsfristen i disse lovene.

I proposisjonen foreslås det videre en endring av lov om kredittkjøp m.m. slik at det innføres en regel om utvidet opplysningsplikt ved markedsføring av

kreditt. I finansavtaleloven foreslår departementet en endring for å legge til rette for innføring av en tilsvarende forskriftsbestemmelse om utvidet opplysningsplikt for långivere ved markedsføring av lån.

Det foreslås dessuten en endring i stiftelsesloven. Forslagene åpner for at Stiftelsestilsynet i enkelttilfeller på visse vilkår kan unnlate å kunngjøre eller begrense kunngjøringen av vedtak om opphevelse av stiftelser.

Til sist benytter departementet anledningen til å rette opp enkelte inkurier i lovverket.

1.2 Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, lederen Anne Marit Bjørnflaten, Ingrid Heggø, Hilde Magnusson Lydvo og Tone Merete Sønsterud fra Fremskrittspartiet, Jan Arild Ellingsen, Solveig Horne og Morten Ørsal Johansen, fra Høyre, Elisabeth Aspaker og André Oktay Dahl, og fra Sosialistisk Venstreparti, Kirsti Saxi, vil fremheve at det er et sterkt behov for klare regler i kjøp mellom profesjonelle og forbrukere. Dagens forbrukersituasjon, med et økende markedspress, nye salgskanaler, økt forbruk og flere teknisk innrettede forbruksvarer, tilsier godt forbrukervern.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre viser til at reglene om kjøp for forbrukere ikke har vært lette å forstå. De har delvis fremkommet i den alminnelige kjøpslov, i en rekke særlover og også gjennom sedvane og handelskutymmer.

Komiteen ser på de foreslåtte lovendringer som viktige for å klargjøre forbrukernes rettigheter.

Informasjon om lover og regler som gjelder for kjøp og salg av varer er et viktig offentlig ansvar.

Komiteen har forståelse for at det i en del tilfeller vil være vanskelig for forbrukeren å ta opp kampen med en næringsdrivende i rettssystemet. Her er det viktig å være bevisst på avveiningen mellom den frie avtalerett og forbrukervern mot utilbørlig handelspraksis.

Komiteen merker seg at Regjeringen i stor grad argumenterer for sterkere forbrukervern i proposisjonen. Det er komiteen fornøyd med.

Samtidig mener komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre at Regjeringen ikke i tilstrekkelig grad følger opp med forbrukervennlige forslag til endringer i loven.

2. BAKGRUNNEN FOR LOVFORSLAGET

2.1 Sammendrag

I kapittel 2 i proposisjonen gjennomgås bakgrunnen for de ulike lovforslagene.

3. GARANTIER

3.1 Sammendrag

I kontraktspraksis er det vanlig at selgeren påtar seg en retteplikt i en bestemt tidsperiode gjennom såkalte garantivilkår. Ved garantien inntar selgeren for en nærmere spesifisert retteplikt, mens andre misligholdsbeføyelser i større eller mindre utstrekning kan være fraskrevet i avtalen. Det nærmere innholdet og virkningen av en garantierklæring beror på en tolkning av det aktuelle dispositive utsagnet.

Markedsføringsloven har regler om garantier. Den forbyr bruk av garantiutsagn som ikke gir forbrukeren en bedre rettsstilling enn han eller hun ellers har i henhold til lov eller ulovfestede regler.

Også forbrukerkjøpsloven har regler av betydning for garantier. Det følger av forbrukerkjøpsloven at det ikke kan avtales eller gjøres gjeldende vilkår som er ugunstigere for forbrukeren enn det som følger av loven. Dette innebærer at garantiavtaler som reduserer forbrukerens vern i forhold til loven, ikke kan gjøres gjeldende. Hvis det foreligger en mangel i lovens forstand, kan forbrukeren påberope seg alle misligholdsbeføyselsene på de vilkår loven oppstiller.

Bakgrunnen for at Stortinget ba Regjeringen fremme forslag om en ny garantibestemmelse, var blant annet at man i Sverige har en bestemmelse om garantier.

På bakgrunn av høringen har departementet kommet til at bestemmelsen om garantier bør modifiseres sammenliknet med forslaget i høringsnotatet. Departementet foreslår at selgeren som et utgangspunkt

skal stå fritt til å gi forbrukerkjøperen visse beføyelser i tilfelle av feil som ikke utgjør mangler etter loven. Men velger selgeren å gi en generell garanti, uten å spesifisere nærmere hva garantien skal dekke sammenliknet med forbrukerkjøpslovens ordning, foreslår departementet at kjøperen skal ha rett til å se det som en mangel etter loven dersom gjenstanden ikke svarer til garantien. Etter departementets syn er det behov for å sikre klar tale fra selgersiden som kan hindre misforståelser hos forbrukerne om garantiens innhold og forholdet til forbrukerkjøpslovens regler. En slik regel vil etter departementets syn også bevisstgjøre selgere på at garantier bør utformes på en tydelig måte slik at forbrukeren kan forutse sin rettsstilling.

Departementet opprettholder forslaget i høringsnotatet om at det ikke skal kreves at begrepet garanti er brukt for at bestemmelsen om garantiens mangelsvirkninger kommer til anvendelse. Dette forslaget har fått bred tilslutning under høringen. At garantien rent faktisk er tidsbegrenset, skal være tilstrekkelig til at bestemmelsen får anvendelse. Den vil derfor for eksempel også omfatte garantier om kjørelengde for en bil. Departementet vil ellers bemerke at spørsmålet om selgeren er avtalerettslig bundet f.eks. til en garanti om forventet levetid av produktet, vil måtte bero på en konkret vurdering.

Departementet går videre inn for løsningen som var foreslått i høringsnotatet om at selgeren hefter for garantier gitt av andre dersom garantien fremstår for forbrukeren som gitt av selgeren. I hvilken grad det er naturlig å identifisere selgeren med garantigiveren, vil måtte bero på en konkret vurdering.

Selgeren bør uansett ha mulighet for å fraskrive seg ansvar for garantier gitt av andre, noe det har vært bred enighet om under høringen. Departementet kan ikke se at det er hensiktsmessig å innføre et krav om at en slik fraskrivelse skal skje skriftlig da selgeren uansett etter alminnelige bevisregler vil ha bevisbyrden dersom han hevder at ansvaret er fraskrevet.

3.2 Komiteens merknader

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti, er fornøyd med at Regjeringen foreslår en ny regel om garantier i forbrukerkjøpsloven. Selv om det allerede etter gjeldende rett er regler om garantier både i markedsføringsloven og forbrukerkjøpsloven, mener flertallet at en ytterligere regulering som foreslått av Regjeringen, vil virke avklarende og dermed gi et bedre forbrukervern. Flertallet har merket seg at departementets forslag i høringsnotatet var omstridt under høringen. Flertallet har merket seg at Sverige har vurdert å endre sine regler om garantier. Selv om man i Sverige har valgt å beholde reglene, kan debatten tyde på at reglene

ikke har vært entydig vellykkede. Flertallet mener at de justeringene Regjeringen foreslår i forhold til den svenske løsningen er hensiktsmessige, og gir en målretta og balansert regel. Det sentrale er etter flertallets syn at dersom det gis garantier i tillegg til lovens ordning, klargjøres det for forbrukeren hva garantien innebærer. Flertallet mener at Regjeringens forslag i proposisjonen avveier de kryssende interessene som gjør seg gjeldende på en god måte og at en regel som foreslått vil gi forbrukerne et godt vern. Flertallet mener at Regjeringens forslag vil motivere selgere til å utforme garantier på en tydeligere måte.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre mener at garantier gitt til forbrukere må få et lovmessig innhold. Dagens regelverk har ført til at svært mange selgere og produsenter opererer med mer eller mindre verdiløse garantier. Ofte gis garantier med mindre innhold enn de rettigheter som forbrukeren allerede har som følge av forbrukerkjøpsloven og andre lover. Det er grunn til å tro at slike garantier gis for å villede og til en viss grad skjule for forbrukeren det fulle sett rettigheter som forbrukeren allerede er gitt ved lov.

Disse medlemmer mener at det bør innføres tilsvarende regel som i Sverige og Finland. Justiskomiteens flertall uttalte i Innst. O. nr. 69 (2001-2002) seg positivt om en slik regel og sa blant annet følgende:

"... vil påpeke at garantibegrepet i forbrukerkjøp i stor grad har forvirret forbrukeren og i flere tilfeller innskrenket rettighetene ut fra kjøpslovgivningen. Flertallet ønsker derfor en klargjøring av garantibegrepet, og at det knyttes klare rettsvirkninger til dette når det tas i bruk."

Disse medlemmer merker seg at departementet deretter sendte ut høringsforslag om en slik regel, men har overraskende snudd og laget en langt svakere regel som ikke sier mer enn det som allerede er gjeldende rett.

Disse medlemmer ønsker en sivilrettslig regel som sier at ved brudd på en garanti skal kjøper som minimum kunne kreve samme rettigheter som når det er en vanlig kjøpsrettslig mangel ved varen. Brudd på en garanti likestilles med andre ord med en mangel. Det vil si: Er garantien brutt, kan dermed kjøper i første omgang kreve retting av feilen, eller omlevering hvis dette ikke er uforholdsmessig. Hvis ikke retting eller omlevering er aktuelt, kan kjøper kreve et forholdsmessig prisavslag. Dersom feilen er vesentlig, kan kjøper heve kjøpet. Selgere står fritt til å gi garanti med bedre rettigheter for kjøper, men friheten til å gi dårligere beskyttelse fjernes. Garantier som gir svakere rettigheter enn loven, er etter disse medlemmers syn verdiløse for kundene og fører

bare til forvirring og til at fokus tas vekk fra de lovbestemte rettighetene. Alle er tjent med at slike garantier forsvinner.

Disse medlemmer tar derfor opp departementets opprinnelige forslag og fremmer følgende forslag:

"§ 18 a Garantier skal lyde:

Har selgeren forpliktet seg til innenfor et gitt tidsrom å svare helt eller delvis for tingens anvendelighet eller andre egenskaper (garanti), foreligger det en mangel dersom tingen ikke svarer til selgerens forpliktelse. Dette gjelder ikke dersom det gjøres sannsynlig at feilen skyldes en ulykkeshendelse, feil håndtering av varen eller annet forhold på kjøperens side.

Dersom en garanti gitt av andre enn selgeren fremstår for forbrukeren som om den er gitt av selgeren, anses mangel å foreligge under de samme forutsetninger som fremgår av første ledd. Dette gjelder likevel ikke dersom selgeren før kjøpet meddeler kjøperen at han ikke er bundet av en garanti gitt av andre.

En garanti er rettslig bindende for garantigiveren på de vilkår som er fastsatt i garantierklæringen og i tilknyttet reklame.

En garanti begrenser ikke forbrukerens rettigheter etter loven her, jf. § 3 første ledd."

4. FORHOLDET MELLOM REGLER OM ABSOLUTE REKLAMASJONSFRISTER I ENKELTE KONTRAKTSLOVER OG FORELDELSESLOVENS REGLER

4.1 Sammendrag

Krav som følge av kontraktsrettslige mangler kan bortfalle etter reklamasjonsregler i særlovgivningen eller kontrakt. Videre er mangelskrav underlagt reglene i foreldelsesloven. I dag gjelder regelsettene side om side, slik at selgeren eller tjenesteyteren kan velge å påberope seg det regelsettet som først fører til bortfall av kjøperens eller tjenestemottakerens krav.

Krav som oppstår ved mislighold av en kontrakt, foreldes "fra den dag da misligholdet inntreffer". For mangelskrav innebærer bestemmelsen at leveringstidspunktet normalt må legges til grunn ved fastsetting av fristens utgangspunkt. Den alminnelige foreldelsesfristen er tre år, men i en del tilfeller hjemler foreldelsesloven tilleggsfrister.

I forskjellige kontraktslover er det også regler om reklamasjonsplikt, det vil si en plikt til å komme med innsigelser ved motpartens mislighold av de kontraktsrettslige forpliktelsene. Absolute reklamasjonsfrister, som kjøperen eller tjenestemottakeren må overholde for at krav som følge av mangler skal være i behold, finnes i kjøpsloven, avhendingslova, forbrukerkjøpsloven, håndverkertjenesteloven og bu-

stadoppføringslova. Oversittelse av fristene fører som utgangspunkt til fullt rettstap, slik som ved foreldelse. I tillegg til de absolutte reklamasjonsfristene gjelder at kravet uansett må fremsettes innen rimelig tid.

I ordinære kjøp gjelder det en frist på to år. Også i forbrukerkjøp er utgangspunktet en to-årsfrist, men fristens lengde er fem år når tingen eller deler av den ved vanlig bruk er ment å vare vesentlig lengre.

I Ot.prp. nr. 44 (2001-2002) Om lov om forbrukerkjøp (forbrukerkjøpsloven) tok departementet opp spørsmålet om forholdet mellom reklamasjon og foreldelse. Departementet viste til at et mangelskrav etter gjeldende regler etter omstendighetene kan foreldes før den absolutte reklamasjonsfristen er utløpt. De nåværende reglene kan dermed virke som en felle for kjøpere som tror det er tilstrekkelig for å avbryte alle frister at det er reklamert formløst etter kjøpsloven. Det kan komme som en ubehagelig overraskelse på kjøperen om selgeren i en tvist som trekker ut, bare venter på at foreldelseslovens frist utløper, for så å påberope seg at kjøperens krav er foreldet. Departementet stiller spørsmål om rimeligheten av dagens ordning. Den kan i alle fall være vanskelig å forstå for lekfolk. På denne bakgrunn opplyste departementet at det tok sikte på å komme tilbake til spørsmålet om forholdet mellom reklamasjonsreglene og foreldelsesloven.

Slik departementet ser det, knytter behovet for en lovendring seg først og fremst til at forbrukeren ikke kjenner til foreldelsesreglene, herunder at det kreves særlige skritt etter foreldelsesloven for å avbryte foreldelsesfristen.

En mulighet for å styrke forbrukerens kunnskap om foreldelsesreglene er å gjøre en tilføyelse i reklamasjonsbestemmelsene i de enkelte kontraktslovene, slik at de opplyser om at foreldelsesreglene gjelder ved siden av reklamasjonsreglene. Blant annet for å unngå at lovverket svulmer opp bør man i utgangspunktet søke å unngå å ta inn slike rene opplysningsbestemmelser i lovverket. På den annen side kan man si at det i disse særlige tilfellene er påvist et visst behov for en opplysende regel som nevnt.

Departementet foreslår på denne bakgrunn å tilføye følgende bestemmelse i de aktuelle reklamasjonsreglene i forbrukerkjøpsloven, håndverkertjenesteloven, avhendingslova og bustadoppføringslova:

"Retten til å gjøre mangelen gjeldende kan også tapes etter foreldelseslovens regler om foreldelse."

4.2 Komiteens merknader

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti, viser til at det i forbrukerkontrakslovgivningen generelt opereres med både reklamasjons- og foreldelsesregler. Flertallet har merket seg at

flere høringsinstanser reiser spørsmål om forslaget i høringsnotatet - om at foreldelse for krav som er underlagt en absolutt reklamasjonsfrist på fem år ikke skal inntre så lenge reklamasjonsfristen løper - er treffende for det man ønsker å oppnå. Flertallet vil påpeke at problemet består i at forbrukeren ikke kjenner til at det i tillegg til reklamasjonsreglene gjelder krav om avbrudd av foreldelse etter foreldelsesloven.

Flertallet er glad for at det i proposisjonen foreslås en opplysende bestemmelse i ulike forbrukerkontrakslover, og at forbrukerens behov for informasjon om forholdet mellom reklamasjons- og foreldelsesreglene dermed styrkes.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre merker seg de sterke argumenter som har fremkommet for å synkronisere reglene for reklamasjonsfrister og foreldelse. Det synes som om de norske reglene med ulike frister er et unntak fra hvordan slike regler er i andre land. Det kan også virke som om de ulike fristene har vokst frem ikke fordi det er gjort et bevisst valg, men fordi lovgiver tidligere ikke har sett de to regelsett i sammenheng.

Disse medlemmer merker seg at enkelte høringsuttalelser er negative til å samkjøre fristene. Det velger disse medlemmer å ikke vektlegge da det må antas at også næringsdrivende bør se seg tjent med synkroniserte frister som det er langt enklere å forklare kundene. Argumentet om at en samkjøring av fristene er en begrensning i avtaleretten er lite holdbart. Riktignok kan det hevdes at enkeltforbrukere kunne tenkes å selv velge å ha to frister å holde seg til, men det er svært lite trolig at flertallet av forbrukere ønsker mer enn én frist å forholde seg til.

Disse medlemmer viser til at Forbrukerrådet har dokumentert at forskjellen mellom de to fristene ikke bare er en teoretisk problemstilling. I en rekke saker hvor forbrukere har reklamert innen femårsfristen har de tapt saken pga foreldelse. Det er viktig å være klar over at de sakene som ender med domstolsbehandling eller vedtak i Forbrukertvistutvalget, utgjør en brøkdel av de samlede forbrukertvister. Det er derfor grunn til å tro at vi her bare ser "toppen av isfjellet" når det gjelder dette problemet.

Disse medlemmer merker seg at de hensyn som foreldelsesreglene skal ivareta, nemlig å sørge for at krav blir gjort opp og hindre at noen må betale to ganger, er tilstrekkelig ivaretatt gjennom reklamasjonsreglene. Det er ikke behov for et tosporet system i disse sakene. Tvert om er det uheldig, fordi foreldelsesreglene virker som en "felle", slik Barne- og likestillingsdepartementet påpekte i sin høringsuttalelse.

Disse medlemmer mener at det skal innføres en regel om at ved krav som er underlagt fem års

reklamasjonsrett, skjer ikke foreldelse så lenge reklamasjonsfristen løper.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"§ 30 nytt andre ledd skal lyde:

For misligholdskrav som er underlagt en lovbestemt absolutt reklamasjonsfrist på fem år, inntreer ikke foreldelse etter loven her så lenge reklamasjonsfristen løper."

5. DIGITALE YTELSE

5.1 Sammendrag

Departementet presiserer innledningsvis under dette punkt at kjøp av fysiske ting via nettverk omfattes av dagens kjøpslover, for eksempel kjøp av klær, bøker osv. på Internett. Etter gjeldende rett er overdragelse av datafiler lagret på fysiske objekter, for eksempel en CD, også omfattet av kjøpslovgivningen. Det samme gjelder når det ved kjøp av datamaskiner følger med programvare som ligger lagret som filer i maskinens harddisk. Overføring av filer gjennom nettet anses derimot ikke som kjøp etter gjeldende rett, i og med at filene da ikke vil være lagret på et fysisk objekt. Forbrukeren kan imidlertid etter omstendighetene påberope seg ulovfestede kontraktsrettslige prinsipper som grunnlag for krav mot medkontrahenten. Spørsmålet som drøftes er i hvilken grad kjøp av slike digitale ytelser bør være regulert av forbrukerkjøpsloven.

Departementet gav professor dr. juris Olav Torvund i oppdrag å utrede spørsmålet om digitale ytelser. Torvunds vurderinger og forslag er inntatt i rapporten "Forbrukerkjøpslovens anvendelse ved levering av digitale ytelser" (2004). Torvund finner at det bare er behov for enkelte endringer i forbrukerkjøpsloven for at loven skal kunne få anvendelse på digitale ytelser. I rapporten er det fremsatt forslag til slike bestemmelser. Etter Torvunds oppfatning kan forbrukerkjøpsloven tilpasses erverv av digitale filer der filene lagres hos forbrukeren slik at han får permanent tilgang, ved å gjøre enkelte tilføyelser i fire av lovens bestemmelser (om lovens anvendelse i noen særlige forhold, om levering, om risikovergang og om gjennomføring av heving).

Etter en samlet vurdering er det etter Justisdepartementets oppfatning ikke holdepunkter for å hevde at (det faktiske) forbrukervernet er utilstrekkelig når det gjelder nedlasting via nettverk i dag. Etter hvert som utbredelsen av slike transaksjoner eventuelt når et større omfang, kan det likevel ikke utelukkes at det vil oppstå et konkret behov for lovregulering på området. Hva dette behovet vil bestå i, er det vanskelig å gi svar på i dag. Det er ikke uten videre gitt at den

beste løsningen vil være å la forbrukerkjøpslovens regler få anvendelse på nedlasting. Den tekniske utviklingen og aktørenes adferd kan etter Justisdepartementets oppfatning tenkes å synliggjøre andre reguleringsbehov.

Departementet er derfor blitt stående ved at det ikke nå bør fremmes forslag om forbrukerregler om nedlasting via nettverk. Samtidig vil Justisdepartementet understreke at målet på sikt vil være å innføre forbrukerregler, men da etter at markedet har utviklet seg ytterligere. Departementet vil se hen til utviklingen internasjonalt på dette området, herunder innen EU.

5.2 Komiteens merknader

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti, vil peke på at det for digitale ytelser er snakk om internasjonale markeder og aktører, og at dette taler for at man ser hen til utviklingen internasjonalt, og da særlig det europeiske markedet, når det gjelder forbrukerlovgivning.

Flertallet vil vise til at det i EU for tiden pågår et stort kontraktsprosjekt som blant annet innebærer at man ser nærmere på forbrukerkjøpsperspektivet (som i Norge er gjennomført i forbrukerkjøpsloven). Ett spørsmål som er reist ved dette arbeidet, er hvorvidt direktivet også bør utvides til å gjelde andre typer ytelser, f.eks. digitale ytelser. Flertallet mener at forbrukervernet også bør omfatte digitale ytelser. Flertallet mener imidlertid at siden nettjenester ikke kjenner landegrensener, vil det være en forutsetning for at lovverket skal kunne fungere etter hensikten til fordel for forbruker, at det arbeides internasjonalt for felles forbrukerregler på dette området, og at Norge også deltar aktivt i dette arbeidet for å sikre norske forbrukeres rettigheter.

Flertallet ser fram til et felleseuropeisk regelverk for nettjenester, men deler Regjeringens syn om at i påvente av at dette lar seg realisere kan det framstå som villedende for forbruker at også nettjenester tas inn i forbrukerkjøpsloven, fordi rettighetene vil kunne framstå som vilkårlige for forbruker, avhengig av hvilke(t) land produktet er solgt fra.

Komiteens medlemmer fra Framskrittspartiet og Høyre viser til Innst. O. nr. 69 (2001-2002) hvor et flertall skriver:

"Flertallet ser det som naturlig at også digitale ytelser bør kunne omfattes av forbrukerkjøpsloven uavhengig av leveransmåte mellom kjøper og selger. Flertallet ber Regjeringen vurdere å innarbeide disse endringene parallelt med endringer i strømforsyning som en del av forbrukerkjøpsloven. Dette er viktig fordi digitale kjøp blir stadig mer brukt, ikke minst blant ungdom. Det er derfor viktig at også dette området dekkes av forbrukerkjøpslovgivningen."

Disse medlemmer merker seg utredningen fra professor dr.juris Olav Torvund; "Forbrukerkjøpslovens anvendelse ved levering av digitale ytelser".

Disse medlemmer er enig med Torvund i at sett fra et praktisk synspunkt, kan valget mellom digital overføring gjennom nett eller levering av et fysisk eksemplar være et spørsmål om hensiktsmessig leveringsmåte. Hvis datamengden ikke er for stor, og man har tilstrekkelig båndbredde (linjekapasitet), vil levering gjennom nett fremstå som langt mer hensiktsmessig. Man får ytelsen i løpet av noen få minutter i stedet for om noen dager, slik at man kan ta den i bruk med en gang. Har man først bestemt seg for å anskaffe en film, musikk eller et dataprogram, så er man sjelden interessert i å vente lenger enn nødvendig.

Disse medlemmer mener at det for norske innholdsleverandører vil være et forretningsmessig fortrinn med slikt forbrukervern. I konkurranse med leverandører som ikke er underlagt tilsvarende regler er det grunn til å tro at forbrukerne vil velge norske leverandører. Disse medlemmer ser det som en fordel at norske regler ligger i forkant av den lovsmessige utviklingen i andre land.

Disse medlemmer viser til at for et stadig økende antall forbrukere er det allerede slik i dag at mye innhold leveres digitalt ved overføring, og det er svært liten grunn til å tro at mengden digitalt overført innhold ikke vil øke betraktelig. Disse medlemmer mener at det er grunn til å tro at når antallet slike kjøp sterkt øker så trenger forbrukerne det samme rettslige vern som ved andre kjøp. Innhold som er overført digitalt er ikke vesentlig forskjellig fra innhold levert på andre måter. Disse medlemmer vil derfor foreslå fulle forbrukerrettigheter også for digitalt innhold levert ved overføring.

Nedlasting vs. streaming

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre merker seg at Regjeringen i liten grad redegjør for forskjeller og likheter mellom nedlasting og streaming av digitalt innhold. Det er kanskje ikke så rart, all den tid Regjeringen heller ikke ønsker å innføre forbrukerrettigheter for noe overført innhold. Siden disse medlemmer foreslår fulle rettigheter er det nødvendig å diskutere forskjeller og likheter mellom nedlasting og streaming.

Disse medlemmer mener at i begge tilfeller er det vesentlige likheter. Forbrukeren betaler for innhold og det leveres ved overføring. I mange tilfeller vil ikke forbrukeren ha noe forhold til om innholdet blir lastet ned eller streamet, da mange forbrukere ikke har tilstrekkelig PC-kompetanse til å gjenkjenne forskjellen. Det er også slik at mye innhold som til-

synelatende er flyktig eller forgjengelig, slik som streamet innhold er, i realiteten blir lagret i ulike midlertidige nedlastningsområder. Slikt innhold kan, selv om det er ment for streaming, faktisk gjenfinnes som om det har blitt nedlastet.

Disse medlemmer mener videre at det er vanskelig å forutse den teknologiske utviklingen. Siden utviklingen kan viske ut et eventuelt skille mellom nedlasting og streaming er det lite hensiktsmessig med et slikt skille.

Særlig om ansvar for nettsideredaktører

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre viser til Innst. O. nr. 69 (2001-2002) hvor et flertall skriver:

"Flertallet mener det bør vurderes om ikke forbrukerkjøpsloven også bør gjelde for nettsideredaktører, slik at redaktørene blir ansvarlige for kjøp som går via deres nettside."

Disse medlemmer merker seg at det er betydelige avgrensingsproblemer knyttet til i hvilken grad det enkelte nettsted selv er ansvarlig for salg av digitale ytelser, eller om det kun er slik at annonsører på nettstedet er den reelle selger. Disse medlemmer mener at grenseoppgangen mellom redaktør med ansvar for salg og redaktør som har solgt annonseplass til selger er vanskelig. Det bør fastsettes ved forskrift hensiktsmessige regler som ivaretar forbrukernes rettigheter, samtidig som det ikke legges urimelig ansvar på nettsideredaktører som i liten grad har forretningsmessig kontroll over eller interesse i salget av det digitale innholdet.

Disse medlemmer foreslår derfor:

"Stortinget ber Regjeringen vurdere grenseopp-
ganger i forbindelse med ansvar for nettsideredaktør
og fastsette forskrift for dette."

Videre foreslår disse medlemmer følgende
endring i forbrukerkjøpsloven:

"§ 2 første ledd nytt punkt d skal lyde:

- d) levering av datafiler for umiddelbar bruk eller lagring med sikte på etterfølgende anvendelse.

§ 5 nytt tredje ledd skal lyde:

Ved levering av datafiler ved nedlasting, skal fi-
len være tilgjengelig for nedlasting fra kjøpet ble inn-
gått eller fra et senere avtalt tidspunkt. Filen skal
være tilgjengelig i et tidsrom som gir kjøper rimelig
tid til å gjennomføre nedlastingen. Dersom kjøper
skal få tilsendt en kode som er nødvendig for å kunne
nyttiggjøre seg filen som forutsatt, skal denne sendes
uten ugrunnet opphold. Ved levering av datafiler ved

umiddelbar bruk, skal innholdet være tilgjengelig for bruk i den tidsperiode kjøpet er gjort for.

Nåværende tredje ledd blir nytt fjerde ledd.

§ 14 nytt femte ledd skal lyde:

Ved levering av datafiler har kjøper også etter at risikoen har gått over til denne, rett til å få filen levert på nytt mot å betale leveringsomkostningene, forutsatt at dette kan skje uten vesentlig utgift eller ulempe for selgeren.

§ 49 annet ledd nytt annet punktum, slik at annet ledd blir lydende:

Er kjøpet helt eller delvis oppfylt fra noen av sidene, kan det mottatte kreves tilbakeført. Ved levering av datafiler plikter kjøper å tilintetgjøre eller på annen måte gjøre uanvendelig eksemplarer som kjøper selv har fremstilt. En part kan likevel holde tilbake det som er mottatt, inntil den andre gir tilbake det han eller hun har fått. Tilsvarende gjelder når parten har krav på erstatning eller rente, og betryggende sikkerhet ikke blir stilt."

6. MARKEDSFØRING AV LÅN OG KREDITT - UTVIDELSE AV OPPLYSNINGSPLIKTEN

6.1 Sammendrag

Ved opptak av lån trenger forbrukere informasjon om det låneproduktet som tilbys, for å ha et godt grunnlag for å ta stilling til tilbudet. En sentral opplysning er opplysning om den effektive årlige renten på lånet.

Nærmere regler om markedsføring av lån er gitt i låneavtaleforskriften som er gitt med hjemmel i finansavtaleloven.

Et krav om at det skal opplyses om effektiv rente ved skriftlig markedsføring av lånetilbud der det opplyses om kredittvilkår, følger også både av forskrifter og finansieringsvirksomhetsloven. Videre gjelder det en tilsvarende opplysningsplikt ved markedsføring av kreditt til forbrukere i forbindelse med kjøp av varer eller tjenester etter kredittkjøpsloven. I det nevnte regelverket om markedsføring av lån og kreditt inntreer plikten til å opplyse om effektiv rente mv. bare i tilfeller der det gis opplysninger om låne- eller kredittvilkår. Regelverket rammer ikke såkalt nøytral markedsføring der slike opplysninger ikke gis.

Justisdepartementet sendte i juni 2006 på høring et forslag om endring av låneavtaleforskriften. Forslaget i høringsnotatet gikk i korthet ut på at det skal opplyses om effektiv rente ved all markedsføring av lån som omfattes av finansavtaleloven, og ikke bare ved markedsføring av lån der det opplyses om låne-

vilkår mv., slik rettstilstanden er i dag. På bakgrunn av denne høringen sendte departementet i oktober 2006 en invitasjon til et høringsmøte om en tilsvarende endring i kredittkjøpsloven.

På bakgrunn av høringen er departementet kommet til det er ønskelig å utvide opplysningsplikten ved markedsføring av lån etter finansavtaleloven, og tar sikte på en endring av låneavtaleforskriften i samsvar med dette. Departementet mener videre at det er ønskelig med en utvidet opplysningsplikt også i kredittkjøpstilfellene, og foreslår derfor å endre kredittkjøpsloven. Etter departementets syn taler hensynet til forbrukeren for at man gir slike regler. En utvidet opplysningsplikt vil kunne gjøre det lettere for forbrukeren å sette seg inn i ulike låne- og kreditttilbud, og vurdere disse tilbudene i forhold til sin egen økonomiske stilling.

Det er reist spørsmål i høringsrunden om finansavtaleloven § 48 gir hjemmel for å gi slike regler om markedsføring som foreslått i høringsnotatet. Departementet er etter en samlet vurdering kommet til at det kan være tvil om finansavtaleloven gir tilstrekkelig hjemmel til å gi så omfattende regler om markedsføring som det her er tale om. Departementet har derfor kommet til at det bør foretas en presisering i finansavtaleloven § 48 sjette ledd om at bestemmelsen også gir adgang til å gi regler om markedsføring av lånetilbud.

6.2 Komiteens merknader

Komiteen er glad for at Regjeringen vil utvide opplysningsplikten ved markedsføring av lån etter finansavtaleloven, og at Regjeringen tar sikte på en endring av låneavtaleforskriften i samsvar med dette. En utvidet opplysningsplikt også i kredittkjøpstilfellene vil kunne gjøre det lettere for forbrukeren å sette seg inn i ulike låne- og kreditttilbud, og vurdere disse tilbudene i forhold til sin egen økonomiske stilling. Regelverket vil da ramme også såkalt nøytral markedsføring. Det skal da opplyses om effektiv rente ved all markedsføring av lån som omfattes av finansavtaleloven, og ikke bare ved markedsføring av lån der det opplyses om lånevilkår mv., slik rettstilstanden er i dag.

7. ENDRING AV STIFTELSESLOVEN - SPØRSMÅL OM KUNNGJØRING NÅR EN STIFTELSE BLIR OPPHEVET

7.1 Sammendrag

Opphevelse av en stiftelse er å anse som en omdanning av stiftelsen. Det følger av stiftelsesloven at med omdanning menes i loven en endring eller opphevelse av den rettslige disposisjonen som danner grunnlaget for stiftelsen, eller av stiftelsens vedtekter. Stiftelsestilsynet kan omdanne stiftelser, mens

vedtektene for den enkelte stiftelse kan gi også andre myndighet til å foreta omdanning. Når vedtektene legger myndighet til å omdanne en stiftelse til andre, skal Stiftelsestilsynet prøve om vedtaket er i samsvar med loven og vedtektene. Stiftelsestilsynet skal velge et avviklingsstyre for stiftelsen, og kunngjøre et vedtak om å oppheve stiftelsen. Kunngjøringen skal rykkes inn i Brønnøysundregistrenes elektroniske kunngjøringspublikasjon og i tillegg to ganger med minst en ukes mellomrom i en avis som er alminnelig lest på stedet. I kunngjøringen skal stiftelsens kreditorer varsles om at de må melde sine krav til avviklingsstyrets leder innen to måneder fra kunngjøringen i Brønnøysundregistrene. I tillegg fremgår det av loven at alle kreditorer med kjent adresse så vidt mulig skal ha særskilt varsel om opphevelsesvedtaket.

I departementets høringsnotat, som ble sendt ut ved brev 18. september 2006, ble det foreslått en ny regel i stiftelsesloven som åpner for at Stiftelsestilsynet kan unnlate å kunngjøre et vedtak om opphevelse av en stiftelse dersom kunngjøring ikke anses nødvendig for å ivareta hensynet til stiftelsens kreditorer.

Det er først og fremst det store antallet opphevelsessaker man venter i tiden som kommer, som er bakgrunnen for forslaget i høringsbrevet om å åpne for at Stiftelsestilsynet kan unnlate å kunngjøre vedtak om opphevelse av stiftelser. Det må legges til grunn at i mange av disse sakene vil kunngjøring være unødvendig fordi det dreier seg om stiftelser som det ikke har vært aktivitet i på flere år (og som dermed neppe har ukjente kreditorer), og som ikke har egenkapital (slik at det uansett ikke er midler til dekning av kreditorene).

Under høringen har de høringsinstansene som har gått imot forslaget, tatt til orde for at adgangen til å unnlate kunngjøring bør begrenses tidsmessig. Departementet er enig i at hensynet til kreditorene kan tale mot en så generell unntaksregel som ble foreslått i høringsbrevet - tatt i betraktning at problemstillingen først og fremst gjør seg gjeldende i en overgangsperiode. Departementet foreslår derfor en ny overgangsregel i stiftelsesloven som innebærer at Stiftelsestilsynet på visse vilkår kan unnlate å kunngjøre opphevelsesvedtak i en periode frem til utgangen av 2008. Det er i denne perioden Stiftelsestilsynet forventer et spesielt høyt antall opphevelsessaker, og det er først og fremst i denne perioden det må forventes at en stor del av opphevelsessakene vil dreie seg om stiftelser som det ikke er aktivitet i, og som ikke har egenkapital.

Departementet foreslår i tillegg til overgangsregelen en endring av § 52 annet ledd femte punktum som åpner for at Stiftelsestilsynet kan unnlate å kunngjøre i avisen dersom tilsynet finner at hensynet til stiftelsens kreditorer er tilstrekkelig ivaretatt uten

slik kunngjøring. Forslaget må ses på bakgrunn av kostnadene kunngjøring i avisene medfører, og at det kan være gode grunner for å unnlate slik kunngjøring også etter at overgangsperioden er over.

7.2 Komiteens merknader

Komiteen synes det er svært bra at Regjeringen tar tak i og forenkler regelverket når det gjelder kunngjøring. Komiteen viser her til det store antallet opphevelsessaker man venter i tiden som kommer, og er enig både i overgangsbestemmelsene og i at man åpner for at Stiftelsestilsynet kan unnlate å kunngjøre i aviser dersom tilsynet finner at hensynet til stiftelsens kreditorer er tilstrekkelig ivaretatt uten slik kunngjøring.

8. ØKONOMISKE OG ADMINISTRATIVE KONSEKVENSER

8.1 Sammendrag

Forslagene i proposisjonen vil ha begrensede økonomiske og administrative konsekvenser.

9. ØVRIGE FORHOLD

Angrep på nettsider

Komiteens merknader

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre har merket seg at problemet med angrep på nettsider kan sies å vokse. Hacking og endring av innholdet på nettsider utgjør i noen tilfeller ikke bare et problem for nettsidens eier og redaktør. I stadig økende grad brukes slike angrep på nettsider til å forlede, forvirre og fuske en uskyldig tredjepart. I de tilfeller hvor det tilbys tjenester eller digitalt innhold, og det er en forretningsmessig transaksjon, gjerne med betalig utført over nettsiden, utgjør nettsideangrep også et angrep på forbrukernes vern og enkeltindividets interesser.

Disse medlemmer fremmer på denne bakgrunn følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen utrede og foreslå at det gjøres ulovlig å angripe nettsider."

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti, vil gjøre oppmerksom på at Datakrimutvalgets utredning NOU 2007:2 Lovtiltak mot datakriminalitet, inneholder en rekke forslag på dette området. Utredningen er nå sendt ut på høring, og vil bli fulgt opp av Justisdepartementet som ledd i arbeidet med ny spesiell del av straffeloven.

Villedende markedsføring

Komiteens merknader

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre har merket seg at mange forbrukere synes en del markedsføring og reklame kan være vanskelig å forholde seg til fordi det gis for lite informasjon, informasjon som er vanskelig å forstå uten spesiell kompetanse, eller fordi det som presenteres er vanskelig å sammenligne med andre tilbud. Nettopp av denne grunn er det sterke sanksjoner mot villedende reklame og markedsføring i markedsføringsloven.

Disse medlemmer vil understreke at det er viktig at markedsføring i minst mulig grad kan misforstås. Næringsdrivende bør derfor sikre seg at markedsføringen er mest mulig klargjørende og informativ.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti, vil gjøre oppmerksom på at Barne- og likestillingsdepartementet arbeider med en revisjon av markedsføringsloven.

10. FAMILIE- OG KULTURKOMITEENS MERKNADER

Komiteens utkast til innstilling ble 17. april 2007 oversendt familie- og kulturkomiteen til uttalelse. Familie- og kulturkomiteen hadde følgende merknad:

"Komiteens medlemmer fra Kristelig Folkeparti, May-Helen Molvær Grimstad, og Venstre, Trine Skei Grande, mener det er viktig å bevisstgjøre selgere om at garantier bør utformes på en tydelig måte slik at forbrukerne kan forutse hva de har krav på. Disse medlemmer mener det forslaget som ligger i proposisjonen gir for svak beskyttelse for forbrukerne. Disse medlemmer støtter forslaget fra Høyre og Fremskrittspartiet om en sivilrettslig regel som sier at ved brudd på en garanti skal kjøper som minimum kunne kreve samme rettigheter som når det er en vanlig kjøpsrettslig mangel ved varen.

Disse medlemmer viser til at det i høringsrunden innkom flere sterke argumenter blant annet fra Forbrukerrådet for å synkronisere reglene for reklamasjonsfrister og foreldelse. Disse medlemmer viser til at justiskomiteens mindretall fra Høyre og Fremskrittspartiet foreslår at det innføres en regel om at ved krav som er underlagt 5 års reklamasjonsrett, skjer ikke foreldelse så lenge reklamasjonsfristen løper. Disse medlemmer støtter dette forslaget.

Disse medlemmer er enig med mindretallet fra Høyre og Fremskrittspartiet i at digitale ytelser bør kunne omfattes av forbrukerkjøpsloven uavhengig av leveransmåte mellom kjøper og selger. Disse medlemmer mener forbrukere trenger samme rettslige vern enten musikken eller filmen kjøpes i butikk eller over nett som nedlastbar fil og støtter

derfor forslagene fra Høyre og Fremskrittspartiet om dette. Disse medlemmer støtter også forslagene fra Høyre og Fremskrittspartiet om ansvar for nettsideredaktører.

Disse medlemmer er tilfreds med at Regjeringen vil utvide opplysningsplikten ved markedsføring av lån etter finansavtaleloven, og at Regjeringen tar sikte på en endring av låneavtaleforskriften i samsvar med dette. Disse medlemmer støtter forslagene i proposisjonen om utvidet opplysningsplikt.

For øvrig viser partiene til merknader fra de respektive partiers fraksjoner i Justiskomiteen."

11. FORSLAG FRA MINDRETALL

Forslag fra Fremskrittspartiet og Høyre:

Forslag 1

§ 2 første ledd nytt punkt d skal lyde:

- d) levering av datafiler for umiddelbar bruk eller lagring med sikte på etterfølgende anvendelse.

Forslag 2

§ 5 nytt tredje ledd skal lyde:

Ved levering av datafiler ved nedlasting, skal filen være tilgjengelig for nedlasting fra kjøpet ble inngått eller fra et senere avtalt tidspunkt. Filen skal være tilgjengelig i et tidsrom som gir kjøper rimelig tid til å gjennomføre nedlastingen. Dersom kjøper skal få tilsendt en kode som er nødvendig for å kunne nyttiggjøre seg filen som forutsatt, skal denne sendes uten ugrunnet opphold. Ved levering av datafiler ved umiddelbar bruk, skal innholdet være tilgjengelig for bruk i den tidsperiode kjøpet er gjort for.

Nåværende tredje ledd blir nytt fjerde ledd.

Forslag 3

§ 14 nytt femte ledd skal lyde:

Ved levering av datafiler har kjøper også etter at risikoen har gått over til denne, rett til å få filen levert på nytt mot å betale leveringsomkostningene, forutsatt at dette kan skje uten vesentlig utgift eller ulempe for selgeren.

Forslag 4

§ 18 a Garantier skal lyde:

Har selgeren forpliktet seg til innenfor et gitt tidsrom å svare helt eller delvis for tingens anvendelighet eller andre egenskaper (garanti), foreligger det en mangel dersom tingen ikke svarer til selgerens forpliktelse. Dette gjelder ikke dersom det gjøres sannsynlig at feilen skyldes en ulykkeshendelse, feil håndtering av varen eller annet forhold på kjøperens side.

Dersom en garanti gitt av andre enn selgeren fremstår for forbrukeren som om den er gitt av selgeren, anses mangel å foreligge under de samme forutsetninger som fremgår av første ledd. Dette gjelder likevel ikke dersom selgeren før kjøpet meddeler kjøperen at han ikke er bundet av en garanti gitt av andre.

En garanti er rettslig bindende for garantigiveren på de vilkår som er fastsatt i garantierklæringen og i tilknyttet reklame.

En garanti begrenser ikke forbrukerens rettigheter etter loven her, jf. § 3 første ledd.

Forslag 5

§ 30 nytt andre ledd skal lyde:

For misligholdskrav som er underlagt en lovbestemt absolutt reklamasjonsfrist på fem år, inntreer ikke foreldelse etter loven her så lenge reklamasjonsfristen løper.

Forslag 6

§ 49 annet ledd skal lyde:

Er kjøpet helt eller delvis oppfylt fra noen av sidene, kan det mottatte kreves tilbakeført. Ved levering av datafiler plikter kjøper å tilintetgjøre eller på annen måte gjøre uanvendelig eksemplarer som kjøper selv har fremstilt. En part kan likevel holde tilbake det som er mottatt, inntil den andre gir tilbake det han eller hun har fått. Tilsvarende gjelder når parten har krav på erstatning eller rente, og betryggende sikkerhet ikke blir stilt.

Forslag 7

Stortinget ber Regjeringen vurdere grenseopp- og nedgang i forbindelse med ansvar for nettsideredaktør og fastsette forskrift for dette.

Forslag 8

Stortinget ber Regjeringen utrede og foreslå at det gjøres ulovlig å angripe nettsider.

12. KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til proposisjonen og rår Odelstinget til å gjøre slikt

vedtak til lov

om endringer i forbrukerkjøpsloven mv.

I

I lov 21. juni 2002 nr. 34 om forbrukerkjøp (forbrukerkjøpsloven) gjøres følgende endringer:

Ny § 18 a skal lyde:

§ 18 a Garantier

Selgeren kan påta seg å svare for feil ved tingen som ikke er en mangel etter reglene i loven, og kan da fastsette hvilke krav forbrukeren kan gjøre gjeldende som følge av feilen. Selgeren kan også påta seg å svare i større utstrekning for en mangel enn etter reglene i loven.

Har selgeren ved en garanti som nevnt i første ledd første punktum forpliktet seg til innenfor et visst tidsrom å svare helt eller delvis for tingens anvendelighet eller andre egenskaper uten å angi på en tydelig måte hvilke feil ved tingen selgeren svarer for og hvilke krav forbrukeren kan gjøre gjeldende som følge av feilen, foreligger det en mangel dersom tingen ikke svarer til selgerens forpliktelse. Dette gjelder likevel ikke hvis selgeren sannsynliggjør at feilen skyldes en ulykkeshendelse, feil håndtering av tingen eller annet forhold på forbrukerens side.

Har andre enn selgeren gitt en garanti som nevnt i annet ledd, og den fremstår for forbrukeren som om den er gitt av selgeren, foreligger en mangel etter reglene i annet ledd. Dette gjelder likevel ikke dersom selgeren før kjøpet meddeler forbrukeren at han eller hun ikke er bundet av en garanti gitt av andre.

En garanti er rettslig bindende for garantigiveren på de vilkår som er fastsatt i garantierklæringen og i tilknyttet reklame, og den begrenser ikke forbrukerens rettigheter etter loven her, jf. § 3 første ledd.

Nåværende § 18 tredje ledd annet og tredje punktum oppheves.

§ 27 fjerde ledd nytt tredje punktum skal lyde:

Retten til å gjøre mangelen gjeldende kan også tapes etter foreldelseslovens regler om foreldelse.

II

I lov 16. juni 1989 nr. 63 om håndverkertjenester m.m. for forbrukere skal § 22 nytt fjerde ledd lyde:

(4) Retten til å gjøre mangelen gjeldende kan også tapes etter foreldelseslovens regler om foreldelse.

III

I lov 3. juli 1992 nr. 93 om avhending av fast eiendom (avhendingslova) skal § 4-19 nytt fjerde ledd lyde:

(4) Retten til å gjere avtalebrotet gjeldande kan også bli tapt etter reglane om forelding i foreldingslova.

IV

I lov 13. juni 1997 nr. 43 om avtaler med forbruker om oppføring av ny bustad m.m. (bustadoppføringslova) skal § 30 nytt femte ledd lyde:

Retten til å gjere ein mangel gjeldande kan òg bli mista etter reglane om forelding i foreldingslova.

V

I lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag (finansavtaleloven) gjøres følgende endringer:

§ 48 sjettemte ledd skal lyde:

(6) Kongen kan i forskrift gi nærmere regler om markedsføring av lånetilbud, om krav til innholdet i låneavtalen, om gjennomføring og avgrensning av opplysningsplikten etter § 46 og om bruk og godkjenning av formularer.

§ 71 fjerde ledd skal lyde:

(4) Åpnes gjeldsforhandling etter gjeldsordningsloven hos låntakeren, kan krav rettes mot kausjonisten når gjeldsforhandlingsperioden i henhold til gjeldsordningsloven § 3-4, jf. § 5-1, er utløpt. Har låntakeren stilt pant for gjelden som vil gi långiveren full dekning, gjelder likevel bestemmelsen i tredje ledd.

VI

I lov 21. juni 1985 nr. 82 om kredittkjøp m.m. skal § 6 første punktum lyde:

Når det som ledd i næringsvirksomhet *markedsføres kreditt* som helt eller delvis retter seg til forbrukerkjøper, skal det også opplyses om den effektive rente etter §§ 4 eller 5.

VII

I lov 15. juni 2001 nr. 59 om stiftelser (stiftelsesloven) gjøres følgende endringer:

§ 52 annet ledd femte punktum skal lyde:

Kunngjøringen i avisen kan gjengis i kortform med henvisning til den elektroniske kunngjøringen, og kan helt unnlates dersom Stiftelsestilsynet finner at hensynet til stiftelsens kreditorer er tilstrekkelig ivaretatt uten slik kunngjøring.

§ 61 bokstav h skal lyde:

h) Frem til 1. januar 2009 kan Stiftelsestilsynet unnlate å kunngjøre vedtak om opphevelse av en stiftelse etter reglene i § 52 annet ledd, dersom tilsynet finner at hensynet til stiftelsens kreditorer er tilstrekkelig ivaretatt uten slik kunngjøring eller ved begrenset kunngjøring. Alle kreditorer med kjent adresse skal uansett så vidt mulig ha særskilt varsel.

Nåværende bokstav h blir ny bokstav i.

VIII

I lov 21. juni 1985 nr. 78 om registrering av foretak gjøres følgende endringer:

§ 3-6 annet ledd oppheves.

Nåværende tredje og fjerde ledd blir nye annet og tredje ledd.

IX

I lov 18. mai 1979 nr. 18 om foreldelse av fordringer (foreldelsesloven) skal § 9 nr. 2 annet punktum bokstav a lyde:

(a) skaden er voldt i ervervsvirksomhet eller dermed likestilt virksomhet, eller er voldt mens skadelidte er under 18 år, og

X

Loven trer i kraft straks. Endringen av forbrukerkjøpsloven §§ 18 og 18 a i del I og endringen i del VI trer likevel i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Kongen kan gi nærmere overgangsregler.

Oslo, i justiskomiteen, den 8. mai 2007

Anne Marit Bjørnflaten

leder

Jan Arild Ellingsen

ordfører

